

Arrest

nr. 236 274 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelen als wettelijke vertegenwoordigers van X, op 18 juni 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 28 februari 2018 gedateerd schrijven, een aanvraag in om de minderjarige N.G.I., met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

nam op 17 april 2018 de beslissing waarbij de aanvraag om N.G.I. tot een verblijf in het Rijk te machtigen onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die de moeder van N.G.I. op 17 mei 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2018 werd ingediend door:

*[I.N.G.] [...]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene [...] geboren werd te Madrid en dat zij vanaf haar geboorte is het bezit is van een Spaanse verblijfsvergunning, momenteel geldig tot 14.02.2021. In Spanje is zij ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader, Dhr. [I.P.], die eveneens over een geldige Spaanse verblijfsvergunning beschikt. Betrokkene werd een eerste maal aangetroffen op het Belgische grondgebied op 05.04.2010 samen met haar vader. Op datum van 23.07.2012 wordt eveneens vastgesteld dat betrokkene zich op het Belgische grondgebied bevindt, met name bij een woonstcontrole. Betrokkene wordt nogmaals aangetroffen op datum van 18.09.2017 bij een administratieve controle naar aanleiding van waterschade en is weerom in het gezelschap van haar vader. De moeder van betrokkene, mevrouw [J.G.] [...] werd een eerste maal aangetroffen op het Belgische grondgebied op datum van 02.04.2010. [H]aar moeder diende zeven aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis in en vijf aanvragen tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. Opvallend is dat al deze aanvragen uitsluitend voor haar moeder werden ingediend en dat betrokkene geen deel uitmaakte van deze aanvragen. Bij al deze aanvragen wordt slechts één stuk voorgelegd dat betrekking heeft op betrokkene, met name één getuigenverklaring voorgelegd bij de aanvraag 9bis d.d. 04.11.2014. Ook bij huidige aanvraag 9bis worden geen stukken voorgelegd die kunnen aantonen dat betrokkene effectief in België verblijft. Het is zeer opvallend dat het administratief dossier van betrokkene geen enkel bewijs van scholing bevat. Gezien betrokkene slechts drie maal aantoonbaar werd aangetroffen op het Belgische grondgebied en gezien het feit dat betrokkene geen enkel bewijs van scholing in België voorgelegd, dienen we vast te stellen dat betrokkene het niet aannemelijk maakt zij dat zij effectief in België bij haar moeder verblijft. Betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor en evenmin maakte zij deel uit van de herhaalde procedures die haar moeder indiende. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar belang als leidinggevend criterium gebruikt dient te worden in de belangenbepaling waarbij ze erop wijst dat zij enkel een menswaardig bestaan kan leiden in België bij haar moeder. Echter, betrokkene toont dit op geen enkele wijze aan. Het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij niet in een veilige en stabiele omgeving in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in het land van herkomst of in haar land van gewoonlijk verblijf, namelijk Spanje, waar zowel zij als haar vader over een verblijfsrecht van lange duur beschikken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS arrestnr 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de

verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst dat een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf, in casu Spanje, haar belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan om dezelfde reden niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene verduidelijkt niet concreet of toont niet specifiek aan op welke wijze een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf haar belangen schaadt. Bovendien gaat huidige beslissing niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM en op artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en beklemtoont dat het opleggen van een terugkeer naar Nigeria een ongerechtvaardigde inmenging zou uitmaken van het privé-, gezins- en familieleven van verzoekende partij. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Vooreerst merken we op dat verzoekende partij nog minderjarig is, wat maakt dat haar belangrijkste relaties deze met haar ouders zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat haar vader, dhr. [I.P.] over verblijfsrecht beschikt in Spanje, waar hij ook woont. Betrokkene zelf is ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader in Spanje en beschikt eveneens over een geldige Spaanse verblijfsvergunning. De moeder van betrokkene, mevrouw [J.G.], en haar zus [J.M.N.] beschikken niet over enig verblijfsrecht in België en verblijven illegaal in België. Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene nog een zus heeft, [P.I.F.A.] [...] die sinds november 2017 in België zou verblijven maar daarvoor steeds in Nigeria gewoond heeft. Verder legt betrokkene geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op haar in België opgebouwde sociale banden, zelfs bewijzen van scholing worden niet voorgelegd. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat zij in België, buiten haar kerngezin waarvan geen enkel lid over verblijfsrecht beschikt, enige sociale banden heeft opgebouwd. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Volledigheidshalve merken we op dat huidige beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op artikel 3 EVRM, met name het feit dat zij bij een terugkeer in een situatie zonder middelen van bestaan en zonder enig netwerk waarop zij kan terugvallen, zou terechtkomen. Echter, wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien wijzen we erop dat gezien haar geldige Spaanse verblijfsvergunning, zij niet dient terug te keren naar Nigeria maar wel naar Spanje. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het bovendien erg onwaarschijnlijk lijkt dat de moeder van betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Nigeria. Haar moeder is namelijk geboren en getogen in Nigeria waar zij dertig jaar verbleef. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de oudste dochter van het gezin [P.I.F.A.] [...]

is geboren en getogen in Nigeria, dat zij pas in november 2017 naar België is gekomen waarbij zij verklaart hierbij de financiële steun te hebben genoten van haar familieleden in Nigeria. Dit ondermijnt de bewering van betrokkene dat haar gezin geen banden meer zou hebben met Nigeria en dat zij geen netwerk meer zouden hebben in Nigeria. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen toekomst heeft in Nigeria en dat zij geen enkele binding heeft met Nigeria. Echter, het administratief dossier van betrokkene bevat een geldige Spaanse verblijfsvergunning. Betrokkene dient dan ook niet terug te keren naar Nigeria maar wel naar Spanje, waar zij ingeschreven is op het adres van haar vader die ook in het bezit is van een geldige Spaanse verblijfsvergunning. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat haar moeder, mevrouw [J.G.], duurzaam verankerd is in België, dat zij hier ondertussen al zeven jaar zou wonen, dat zij voorheen in Spanje verbleven zou hebben, dat zij zeer werkwilleg zou zijn, dat zij in staat zou zijn in haar eigen levensonderhoud en dat van betrokkene te voorzien waardoor betrokkene gebaat zou zijn bij een verblijf in België. Echter, we merken op dat huidig verzoekschrift 9bis uitdrukkelijk werd ingediend door het minderjarig kind en niet uitgaat van de moeder. Deze elementen met betrekking tot de integratie van haar moeder kunnen dan ook niet weerhouden worden. Bovendien merken we op dat de ingeroepen elementen feiten van integratie en lang verblijf betreffen, die niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel bewijsstuk van deze beweringen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis. Het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig bewijs."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. De gemachtigde diende, binnen het wettelijk kader, te beoordelen of de aangehaalde omstandigheden in de aanvraag tot machtiging van verblijf het voor een de verzoekende partij (met name de minderjarige) zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De verzoekende partij wijst dan ook vooreerst op de door hen aangehaalde elementen in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder de hoofding "buitengewone omstandigheden" (zie vanaf pagina 2 onderaan t.e.m. pagina 12).

Door de verzoekende partij werd opgeworpen dat [N.], in wiens naam de aanvraag exclusief werd ingediend, geboren werd in Spanje.

Zij werd geboren [...] te Madrid (Spanje). Zij heeft nooit buiten België of Spanje verbleven.

Er werd verder aangehaald dat zij verblijft bij haar gezin te 2500 Lier [...]. Haar moeder verblijft in België sinds 2011, nadat zij eerder in Spanje woonachtig was. Ook haar vader woont te Lier. Hij heeft een Spaanse verblijfsvergunning. Beide ouders, dewelke zorgen voor [N.], verblijven thans in België.

[N.] de minderjarige in wiens naam de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend, is van hen afhankelijk. Dit is ook logisch, gelet op de leeftijd van de minderjarige [...]. Zij kan niet voor zichzelf instaan.

Door de verzoekende partij werd verder opgemerkt dat de ouders van [N.] in België beroep kunnen doen op een uitgebreid sociaal netwerk. Dit stelt hen in staat te overleven en zorg te dragen voor hun kinderen, waaronder [N.]. Dit wordt bewezen door het gegeven dat zij geen beroep doen op overheidssteun. Dergelijk (sociaal) netwerk hebben zij niet in Nigeria of Spanje, temeer gelet op de zeer langdurige periode dat beide ouders afwezig zijn uit Nigeria en de langdurige afwezigheid van de moeder uit Spanje.

De ouders van [N.] kunnen daarom niet terugkeren naar Nigeria of Spanje. Omdat [N.] afhankelijk is van haar ouders en zij dus noodzakelijkerwijze in België dient te verblijven, diende zij haar aanvraag in via de burgemeester van haar verblijf (Lier).

4. Door de gemachtigde wordt opgemerkt dat [N.] een eerste maal op Belgisch grondgebied werd aangetroffen met haar vader en dit op 5 april 2010. Zij werd nadien nog tweemaal aangetroffen op het Belgisch grondgebied, in het gezelschap van haar vader.

Wat de moeder van [N.] betreft, stelt de gemachtigde dat zij meerdere aanvragen op grond van artikel 9bis en 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend, zonder succes.

Uit deze voorgeschiedenis, dewelke wordt opgesomd in de bestreden beslissing, komt de gemachtigde tot de vaststelling dat [N.] het niet aannemelijk maakt dat zij "effectief in België bij haar moeder verblijft". Hiervan zou namelijk "geen enkel bewijs" van worden voorgelegd, terwijl een "loutere bewering" niet zou volstaan.

De gemachtigde miskent echter de vaststelling dat, na het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet bij de burgemeester te Lier, er een woonstcontrole heeft plaatsgevonden. [N.] werd tijdens deze controle aangetroffen op het adres van haar moeder en vader. De woonstcontrole was positief, reden waarom de aanvraag werd doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

De positieve woonstcontrole maakt onmiskenbaar een ontegensprekelijk bewijs uit dat [N.] weldegelijk bij haar moeder woont op hun gezamenlijk adres.

In zoverre noodzakelijk, kon de verwerende partij ook een hercontrole uitvoeren.

De verwerende partij miskent in de bestreden beslissing hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

5. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing bevestigd, in antwoord op bovenvermelde elementen die werden ingeroepen als "buitengewone omstandigheden", dat "haar belangrijkste relaties deze met haar ouders zijn", gelet op de leeftijd van [N.] ([...]).

Verder bemerkt de gemachtigde dat de vader beschikt over een Spaanse verblijfsvergunning. Ook [N.] zelf heeft een Spaans verblijfrecht.

Dit geldt niet voor de rest van haar gezin. Door de gemachtigde wordt opgemerkt dat de zussen van [N.] en de moeder van de minderjarige niet beschikken over een legaal verblijf in België. Voor de moeder is dit het geval sinds 25 juli 2014. Ook een Spaans verblijf hebben zij niet (stuk 1, pagina 2, halverwege).

Desondanks schijnt de gemachtigde van oordeel te zijn dat beide ouders (en haar zussen) zich kunnen begeven naar Nigeria (of Spanje).

De aanvraag tot machtiging van verblijf werd echter (enkel) ingediend voor de minderjarige en dus niet voor haar moeder of vader. De beoordeling dient derhalve gemaakt te worden of er voor de minderjarige buitengewone omstandigheden zijn die het rechtvaardigen dat de aanvraag tot machtiging van verblijf wordt ingediend bij de burgemeester van haar verblijfplaats in België.

De minderjarige is afhankelijk van haar ouders, die in België verblijven (zie hierboven).

Omdat [N.] afhankelijk is van haar ouders en zij dus noodzakelijkerwijze in België dient te verblijven waar ook haar ouders hun woonplaats hebben, diende zij haar aanvraag in via de burgemeester van haar verblijf (Lier).

In hoofde van de minderjarige maakt dit, gelet op de afhankelijk van [N.] van haar in België verblijvende ouders, het onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In de bestreden beslissing wordt evenwel beoordeeld of de ouders dienen terug te keren naar Nigeria (of Spanje).

Hiermee schendt de gemachtigde artikel 9bis Vreemdelingenwet, aangezien enkel in hoofde van de vreemdeling die een aanvraag tot machtiging van verblijf indient moet worden beoordeeld of er “buitengewone omstandigheden” kunnen aangenomen worden (met andere woorden met [N.] zelf die zich in een positie bevindt dat haar ouders in België verblijven).

De gemachtigde erkent dit verderop in de beslissing ook zelf: “Echter, we dienen op te merken dat huidig verzoekschrift 9bis uitdrukkelijk werd ingediend door het minderjarig kind en niet uitgaat van de moeder”.

Voor de minderjarige, [N.], is het echter duidelijk dat het voor haar persoonlijk onmogelijk is om naar Nigeria te verhuizen of naar Spanje. Haar ouders verblijven namelijk in België. Zij kan hen onmogelijk dwingen om te verhuizen naar Spanje of Nigeria. Zij staat voor een voldongen feit.

De verwerende partij miskent in de bestreden beslissing hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

6. De verzoekende partij merkt ten overvloede op de ouders van [N.] in België beroep kunnen doen op een uitgebreid sociaal netwerk, zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf.

Dit stelt hen in staat te overleven en zorg te dragen voor hun kinderen, waaronder [N.]. Dergelijk (sociaal) netwerk hebben zij niet in Nigeria of Spanje, temeer gelet op de zeer langdurige periode dat beide ouders afwezig zijn uit Nigeria (en uit Spanje wat de moeder betreft). Doordat het gezin van [N.] geen beroep doet op overheidssteun, wordt dit ook bewezen en kan verweerder dit ook vaststellen.

Door de gemachtigde wordt hierop gereageerd door te stellen dat het “erg onwaarschijnlijk” is dat “de moeder van betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Nigeria”.

Dit oordeel is kennelijk onredelijk, doordat de gemachtigde zelf dient te erkennen dat mevr. [J.G.] al sinds 2008 in Spanje verblijft en sinds 2011 naar België is toegekomen. Zij ging niet meer terug naar Nigeria, waardoor zij meer dan tien jaar afwezig is uit dit land. Ook haar vader werd meermaals in België aangetroffen en verblijft op hun adres.

Bovendien gaat het niet om het hebben van “familie, vrienden of kennissen”, maar heeft de verzoekende partij aangegeven dat zij geen beroep kunnen doen op een dergelijk netwerk om hen te ondersteunen in hun opvang en dat van hun kinderen.

De verwerende partij miskent in de bestreden beslissing hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en artikel 9bis Vreemdelingenwet.

7. De verzoekende partij beroept zich verder nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM gelet op haar privé- en gezinsleven.

Verzoekster werd [...] geboren te Lier. Zij behoort tot een gezin met drie kinderen, allen woonachtig te 2500 Lier [...], zoals werd vermeld in de aanvraag tot machtiging van verblijf. Zij vormen een hecht gezin (zie pagina 7 e.v.).

Deze gezinsbanden worden beschermd door artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en/of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. In tegendeel erkent de verweerder

uitdrukkelijk in de bestreden beslissing dat er sprake is van een beschermingswaardig privé- en gezinsleven, gelet op de gemaakte afweging onder artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61).

In de bestreden beslissing wordt echter geen rekening gehouden met de verscheurde gezinsbanden indien de minderjarige zou moeten terugkeren naar Nigeria of Spanje. Zij zou haar ouders en haar zussen moeten achterlaten in België. Zij heeft niemand waarop zij zich kan beroepen.

De gemachtigde heeft zelf opgemerkt dat de vader van [N.] beschikt over een Spaanse verblijfsvergunning. Ook [N.] zelf heeft een Spaans verblijfsrecht. Dit geldt niet voor de rest van haar gezin. Door de gemachtigde werd zelf opgemerkt dat de zussen van [N.] en de moeder van de minderjarige niet beschikken over een legaal verblijf in Spanje (of België).

De verplichting tot terugkeer naar Spanje of het verhuizen naar Nigeria heeft onmiskenbaar een ernstige inbreuk tot gevolg op de gezinsbanden van verzoekster, waarmee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst er tevens op dat de ouders van [M.] in België beroep kunnen doen op een uitgebreid sociaal netwerk, zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf. Dit volgt uit de vaststelling dat het gezin verblijft te Lier, zonder dat beroep wordt gedaan op een overheidssteun. Dit vormt hiervan een onmiskenbaar bewijs. Dit stelt hen in staat te overleven en zorg te dragen voor hun kinderen, waaronder [M.]. Dergelijk (sociaal) netwerk hebben zij niet in Nigeria, temeer gelet op de zeer langdurige periode dat beide ouders afwezig zijn uit Nigeria. Het gezin van [M.] kan daarom niet terugkeren naar Nigeria.

De conclusie in de bestreden beslissing ("een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet") rust dan ook niet op een zorgvuldig onderzoek door de gemachtigde.

Het is echter de taak van de gemachtigde om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing is ook hierom in strijd met bovenvermelde bepalingen."

3.2.1. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers de inhoud en de draagwijdte correct weergeven.

Verweerder heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangebrachte argumentatie niet toelaat te besluiten dat het wat betreft N.G.I. zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure, en dus via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, aan te vragen en dat de in België ingediende aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers betogen dat zij hebben verklaard een uitgebreid sociaal netwerk in België te hebben dat hen in staat stelt te overleven en zorg te dragen voor hun kinderen, terwijl zij een dergelijk netwerk niet hebben in Nigeria of Spanje, en dat zij daarom niet kunnen terugkeren naar voormelde landen. Zij stellen dat N.G.I. minderjarig en dus van hen afhankelijk is, waardoor dit kind België niet kan verlaten en verweerder dus onterecht oordeelde dat er geen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bestaan.

Allereerst moet worden gesteld dat verweerder er terecht op heeft gewezen dat P.I., de vader van N.G.I., en N.G.I. zelf in Spanje tot een verblijf werden toegelaten en dat vader en dochter op hetzelfde adres in Spanje zijn ingeschreven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat P.I. niet bij machte zou zijn om in te staan voor zijn dochter, nu uit officiële stukken blijkt dat dit kind bij haar vader in Spanje woont. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat G.J., de moeder van N.G.I., in het verleden verklaarde financiële steun te ontvangen van haar echtgenoot. Verweerder heeft ook geduid dat er geen bewijzen werden voorgelegd inzake de sociale banden die N.G.I. of haar moeder in België zouden hebben. Gelet op het gegeven dat G.J. aangaf steun te ontvangen van P.I. en P.I. een Spaanse verblijfstitel heeft kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd in hun bewering dat zij louter door een in België opgebouwd sociaal netwerk kunnen overleven en zorg dragen voor hun kinderen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verweerder heeft toegelicht dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat G.J. geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Nigeria, aangezien ze er werd geboren en ze langdurig in dit land verbleef. Het gegeven dat verzoekers aanvoeren reeds lang niet meer in Nigeria te zijn geweest leidt niet tot de conclusie dat de overweging dat het onwaarschijnlijk lijkt dat G.J. in dat land geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben kennelijk onredelijk is. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of de vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst land werden opgebouwd zijn teniet gegaan. Verweerder heeft daarenboven verder gemotiveerd dat een oudere zus van N.G.I. tot 2017 in Nigeria verbleef en verklaarde in dat land steun te hebben genoten van familieleden. Verweerder heeft gesteld dat om die redenen geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekers dat zij geen netwerk in Nigeria meer hebben waarop zij en hun kinderen kunnen terugvallen. Verzoekers weerleggen de correctheid van deze overwegingen niet door te herhalen wat zij reeds in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf hebben aangevoerd.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd in hun stelling dat het gegeven dat N.G.I. een aantal maal werd aangetroffen op het adres waar haar moeder verblijft leidt tot de conclusie dat dit kind permanent in België verblijft. Verweerder heeft er, zoals reeds gesteld, op correcte gronden op gewezen dat aan N.G.I. in Spanje een verblijfstitel werd afgegeven, wat toelaat aan te nemen dat dit kind in Spanje woont, en dat bij de aanvraag om machtiging tot verblijf die voor N.G.I. werd ingediend geen stukken werden aangebracht, zoals bewijzen inzake scholing, waaruit kan worden afgeleid dat dit kind effectief steeds in België zou verblijven. Verweerder heeft daarenboven ook gemotiveerd dat G.J. in eerdere aanvragen om zelf tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd nooit verzocht om ook N.G.I. tot een verblijf te machtigen. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom een eventueel onwettig verblijf van N.G.I. bij haar moeder in België hoe dan ook geen reden vormt om te besluiten dat voor dit kind geen aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure kan worden ingediend. Hij heeft hierbij aangegeven dat niet blijkt dat G.J. zich niet met haar kinderen naar Nigeria kan begeven. Deze argumentatie is niet kennelijk onredelijk.

Aangezien N.G.I., haar ouders en de andere kinderen in het gezin allemaal de Nigeriaanse nationaliteit hebben en geen enkel gezinslid tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd is het ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen het feit dat N.G.I. afhankelijk is van haar ouders geen beletsel vormt om een verblijfsmachtiging voor N.G.I. aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verzoekers maken bij hun toelichting dat N.G.I. bij haar ouders in België dient te blijven onterecht abstractie van het gegeven dat haar vader in Spanje woont, land alwaar ook zij over een verblijfstitel beschikt, en haar moeder onwettig in het Rijk verblijft. Verzoekers schijnen met hun betoog, dat N.G.I. haar ouders niet kan dwingen te verhuizen en een einde te stellen aan een onwettige verblijfstoestand, voorbij te gaan aan het gegeven dat zij, als ouders, optreden voor de minderjarige en dat zij door hun optreden – het aanvragen van een machtiging tot verblijf in een land waar zij zelf niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd – dus aan de basis liggen van de verplichting of *“het voldongen feit”* waarnaar zij verwijzen. Het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, waarop de bestreden beslissing een antwoord vormt, enkel werd aangevraagd voor N.G.I. doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder vermag, waar nodig, de situatie van de ouders te betrekken bij de beoordeling van gegevens die erop zijn gericht om het bestaan van een buitengewone omstandigheid in hoofde van een minderjarige aan te tonen.

De uiteenzetting van verzoekers leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden herhaald dat N.G.I., net zoals haar gezinsleden trouwens, nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Bijgevolg kan niet worden besloten dat de beslissing om haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren een inmenging zou vormen in haar privé- of gezinsleven. De uiteenzetting van verzoekers omtrent een verwijderingsmaatregel is bovendien niet relevant aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. De beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf inzake N.G.I. als onontvankelijk af te wijzen heeft evenmin tot gevolg dat dit kind het recht op een persoonlijke ontwikkeling of het recht om relaties aan te gaan met andere personen wordt ontnomen. Daar geen van de gezinsleden van N.G.I. in België tot een verblijf van meer dan drie maanden is toegelaten of gemachtigd kunnen verzoekers tevens niet voorhouden dat de gezinsbanden dreigen verscheurd te raken indien aan N.G.I. geen verblijfsmachtiging wordt toegekend. Er blijkt ook geenszins dat N.G.I. enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en dat een gezinsleven in het land waarvan zij en haar ouders de nationaliteit hebben of in het land waar de ouders wettelijk kunnen verblijven niet mogelijk zou zijn. Waar verzoekers er nogmaals op wijzen dat zij in België een beroep kunnen doen op een uitgebreid sociaal netwerk en zij in het Rijk geen beroep deden op overheidssteun dient te worden benadrukt dat niet blijkt dat zij elders niet in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat zij in landen waar zij legaal kunnen verblijven, in tegenstelling tot in België, op een officiële manier een inkomen kunnen verwerven en gebruik kunnen maken van systemen van overheidssteun. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij lijken te willen stellen dat zij of hun kinderen voordelen moeten kunnen onttrekken aan een voortgezet illegaal verblijf en dus uit het plegen van een misdrijf. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen te beslissen dat de verblijfsmachtiging die werd aangevraagd voor N.G.I. onontvankelijk is. Uit de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en er blijkt geenszins dat hij bij zijn onderzoek onzorgvuldig tewerk ging.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. De bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten is vergelijkbaar met deze die is voorzien in artikel 8 van het EVRM. Gelet op de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel kan ook geen schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten worden vastgesteld.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK